

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/66/2016
Identifikačné číslo spisu: 8714202985
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Oľga Trnková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:8714202985.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Slovenskej republiky - Štátne lesy TANAPU, Tatranská Lomnica, so sídlom v Tatranskej Lomnici 66, zastúpenej Advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 2, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Daniel Futej, proti žalovanému Pozemkovému spoločenstvu urbárskeho majetku obce Rakúsy, so sídlom v Rakúsoch, o určenie vlastníckeho práva, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 17 C 51/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. apríla 2015 sp.zn. 6 Co 31/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.
Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Poprad uznesením z 10. októbra 2014 č.k. 17 C 51/2014-240 konanie, v ktorom sa žalobkyňa domáhala určenia, že je vylúčenou vlastníčkou nehnuteľností - parcel registra E-KN parc. č. 2016 vo výmere 36 986 m² - lesné pozemky, parc. č. 2017 vo výmere 12 429 m² - lesné pozemky, parc. č. 2018 vo výmere 345 736 m² - lesné pozemky, zapísaných na liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie N. H., okres Poprad, vedených Okresným úradom Poprad, katastrálnym odborom, zastavil. Účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Dospel k záveru, že vedeniu konania bráni prekážka res iudicata, t.j. vec právoplatne rozhodnutá Okresným súdom Kežmarok v konaní vedenom pod sp.zn. 3C 568/1997. V tomto skoršom konaní bol totožný predmet sporu i totožní účastníci, ktorí odvodzovali svoj nárok totožnými právnymi titulmi ako v danom konaní. Pokiaľ ide o totožnosť žalovaných v oboch konaniach, t.j. Pozemkového spoločenstva urbárskeho majetku obce Rakúsy, resp. podielových spoluvlastníkov Pozemkového spoločenstva urbárskeho majetku obce Rakúsy, uvedených v podanej žalobe, uviedol, že ide o nositeľov toho istého právneho vzťahu a navyiac výrok rozsudku o určeni vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je záväzný pre každého. Preto nemožno pripustiť, aby v tej istej veci (nárok uplatnený v konaní pod sp.zn. 3C 568/1997 a v tomto konaní vyplývajú z rovnakých skutkových tvrdení rovnakého právneho dôvodu), týkajúcej sa okruhu tých istých subjektov, toho istého predmetu konania, súd rozhodoval po tom, čo v jednej veci bolo právoplatne rozhodnuté. O trovách konania rozhodol podľa § 146 O.s.p. prvá veta v spojení s § 150 O.s.p.

Krajský súd v Prešove uznesením z 30. apríla 2015 sp.zn. 6 Co 31/2015 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že aj keď mal súd zastaviť konanie už pred nariadením pojednávania, takáto vada nemala vplyv na preskúmanie rozhodnutia. K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci v skoršom konaní uviedol, že prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, keď bol skutok súdom posúdený po právnej stránke nesprávne alebo neúplne. Neobstojí ani námietka, že niet zmienky o ďalších dvoch tituloch nadobudnutia vlastníckeho práva, pretože súdy v skoršom konaní výslovne posudzovali vlastnícke právo podľa nariadenia č. 104/1995 Zb. (čím je vec právoplatne skončená aj vo vzťahu k prídeľu podľa tohto nariadenia) a posudzovali aj otázku vzniku vlastníckeho práva vydržaním. Žalobkyňa si teda uplatnila ten istý nárok (založený na rovnakom právnom dôvode a vyplývajúci z rovnakých skutkových okolností), o ktorom už bolo právoplatne medzi tými istými účastníkmi rozhodnuté. Účastníkmi konania v konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok sp.zn. 3C 568/1997 v spojení s odvolacím konaním vedenom na Krajskom súde v Prešove sp.zn. 7Co 60/2004 boli podieloví spoluvlastníci Pozemkového spoločenstva urbárskeho majetku obce Rakúsy ako žalovaní. Je treba brať do úvahy aj zmenu právnej úpravy (zákon č. 97/2013 Z.z. o pozemkových spoločenstvách) a nástupníctvo žalovaného (zmluva z 11. mája 2014, č.l. 154) po pozemkovom spoločenstve bývalých urbárikov, ktoré pôvodne vzniklo bez právnej subjektivity.

Proti tomuto uneseniu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietala vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Rozhodnutie je podľa nej nepreskúmateľné, pretože sa dostatočne nevysporiada s jej odvolacími námietkami, ale práve naopak hľadá okolnosti, ktoré potvrdzujú zastavenie konania. Odhätie možnosti konať pred súdom vidí aj v nesprávnom zastavení konania, pre ktoré neboli splnené podmienky z hľadiska totožnosti účastníkov, ani totožnosti predmetu konania. Namietala, že v prípade účastníka na strane žalovaného v skoršom konaní - podieloví spoluvlastníci Pozemkového spoločenstva urbárskeho majetku obce Rakúsy nejde o totožnosť so žalovaným v tomto konaní, s ktorou skutočnosťou sa napadnuté rozhodnutie dostatočne nevysporiada. Podieloví spoluvlastníci - členovia pozemkového spoločenstva sú samostatné fyzické osoby, identifikované osobnými údajmi, ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu, ako aj spôsobilosť byť účastníkom konania. Pokiaľ ide o predmet konania v skoršom konaní sa súdy nezaoberali titulmi pre nadobudnutie vlastníckeho práva prídeľom podľa nariadenia č. 104/45 Zb. a vydržaním štátom. Navyiac v súčasnosti disponuje väčším množstvom dôkazov, ktoré bez svojej viny nemohla predložiť v skoršom konaní, v ktorom podľa súdu neunikla dôkazné bremeno. Ďalej namietala, že senátu Krajského súdu v Prešove 6 Co bola vec známa už z rozhodovania vecí pod sp.zn. 6 Co 34/2010, o ktorej rozhodoval v rovnakom zložení. V tejto veci týkajúcej sa rovnakých účastníkov krajský súd rozhodoval o vydaní veci - pozemkov, ktoré tvoria predmet aj súčasného konania (otázku vlastníctva tu súd riešil ako otázku predbežnú). V dovolaní ďalej podrobne rozoberala právny a skutkový stav veci, ale aj veci vyššie uvedených (sp.zn. 3 C 658/1997 vedenej na OS Kežmarok a sp.zn. 6 Co 34/2010 KS Prešov).

Žalovaný navrhol dovolanie zamietnuť. Poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia vo veci spolu s opisanim právneho a skutkového stavu veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade so zákonom § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V danom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolanie žalobkyne nesmeruje proti uzneseniu, ktoré je uvedené v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

Prípustnosť dovolania žalobkyne by prichádzala do úvahy, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané, došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne

obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolaťka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdila a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolaťka namietala, že jej, v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom na skutočnosť, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdny poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Pokiaľ dovoľaťka namietala, že rozhodnutia súdov sú nedostatočne odôvodnené, dovolací súd uvádza, že na rokovaní občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimčne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bude publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu neďáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť predmetnej právnej vety - dovolaním napadnuté rozhodnutie uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení.

Odňatie možnosti konať pred súdom dovoľaťka vidí aj v tom, že súdy konanie zastavili aj keď na to neboli splnené podmienky. Nejde podľa nej o res iudicata, pretože nie je naplnená totožnosť účastníkov a ani predmetu konania.

Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Prítom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený, t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku (inými slovami, treba sa zaoberať tým, či v novom konaní žalobca zakladá svoj nárok na tvrdení určitého skutkového deja a či tento tvrdený skutkový dej je či nie je totožný s tým, ktorý bol tvrdený v skoršom konaní). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania (či už z dôvodu univerzálnej alebo singularnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne (a tiež inak).

Dovolaťka namietala, že v prípade účastníka na strane žalovaného v skoršom konaní - podieloví spoluvlastníci Pozemkového spoločenstva urbárskeho majetku obce Rakúsy nejde o totožnosť so žalovaným v tomto konaní - Pozemkovým spoločenstvom urbárskeho majetku obce Rakúsy, pretože podieloví spoluvlastníci - členovia pozemkového spoločenstva sú samostatné fyzické osoby, identifikované osobnými údajmi, ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu ako aj spôsobilosť byť účastníkom konania.

K totožnosti účastníkov sa vo svojom uznesení vyjadril aj odvolací súd, ktorý poukázal na zmenu právnej úpravy a taktiež na právne nástupníctvo pozemkového spoločenstva vystupujúceho na strane žalovaného v súčasnom konaní po pozemkovom spoločenstve vystupujúcom na strane žalovaného v skoršom konaní. Pozemkové spoločenstvo vystupujúce na strane žalovaného v skoršom konaní bolo zapísané do evidencie pozemkových spoločenstiev podľa § 40 zákona č. 330/1991 Zb. a v tom čase nemalo právnu subjektivitu, teda nemohlo samé vystupovať v konaní pred súdom ako účastník súdneho konania. Preto v skoršom konaní na strane žalovaného vystupovali jednotliví podieloví spoluvlastníci. Pozemkové spoločenstvo vystupujúce ako žalovaný v súčasnom konaní je pozemkové spoločenstvo s právnou subjektivitou. Toto pozemkové spoločenstvo je právnym nástupcom pozemkového spoločenstva vystupujúceho ako žalovaný v skoršom konaní, čo vyplýva okrem zmluvy na č.l. 154, na ktorú poukazuje odvolací súd aj z rovnakého identifikačného čísla osoby u oboch účastníkov (pozri osvedčenie na č.l. 195 a vložka v registri pozemkových spoločenstiev Okresného úradu v Kežmarku č. R-019/703 http://www.minv.sk/swift_data/source/miestna_statna_sprava/okres_kezmarok/pozemkovy_a_lesny_odbor/2016/019_Vlozka_R_019_703_PS_UMO_Rakusy.pdf). Z toho vyplýva, že v skoršom konaní mohlo pozemkové spoločenstvo vystupovať len prostredníctvom jednotlivých členov a keďže neskôr nadobudlo právnu subjektivitu, bolo z procesného hľadiska efektívnejšie konať len s ním a nie zo všetkými jeho jednotlivými členmi.

Predmetom skoršieho i súčasného konania je určenie vlastníckeho práva k totožným nehnuteľnostiam. Žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam môže smerovať len proti vlastníkom nehnuteľností ktorým svedčí právo zapísané v katastri nehnuteľností. Ak by sa takéhoto práva žalobkyňa domáhala proti inej osobe ako vlastníkovi, bola by žaloba z dôvodu nedostatku pasívnej legítimácie zamietnutá, to sa však v skoršom ani v súčasnom konaní nestalo (zamietajúce rozhodnutie v skoršom konaní bolo vydané z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobkyňou). Z toho vyplýva, že v oboch konaniach, ktorých predmetom boli rovnaké nehnuteľnosti, bol žalovaný ich vlastníkom. Odhliadnuc od možného právneho nástupníctva (ktoré je ale z pohľadu totožnosti účastníkov irelevantné) je teda v oboch konaniach vlastníkom týchto nehnuteľností totožný a teda v oboch konaniach je splnená podmienka i totožnosti účastníkov.

Pokiaľ ide o totožnosť predmetu konania, v skoršom konaní žalobkyňa vyvodzovala svoj nárok z konfiškácie na základe nariadenia č. 104/1995 Zb. a vydržania - držbou od r. 1945. V tomto (súčasnom) konaní žalobkyňa svoj nárok vyvodzuje takisto z nariadenia č. 104/1995 Zb., a to z konfiškácie, resp. prídelu na jeho základe a z vydržania k 1. aprílu 1984. Namietala pritom, že v skoršom konaní neboli posudzované všetky tituly nadobudnutia, z ktorých svoj nárok vyvodzuje v tomto (súčasnom) konaní.

Treba brať na zreteľ, že tieto skutočnosti/dôkazy existovali už v čase skoršieho konania a bolo teda na žalobkyňu, ako nositeľke dôkazného bremena, aby svoje tvrdenia aj náležite podložila dôkazmi svedčiacimi v jej prospech a tieto skutočnosti uviedla, resp. predložila o nich listiny. Ak sa súd nimi v skoršom konaní nezaoberal, možno to z týchto dôvodov pričítať na vrub len žalobkyňu. Tieto skutočnosti/dôkazy, ktoré existovali už v čase skoršieho konania, by mohli odôvodniť návrh na obnovu konania, avšak nemôžu a nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania v prejednávanej veci.

Vzhľadom na uvedené má dovolací súd za to, že konanie bolo súdmi nižších stupňov pre prekážku res iudicata správne zastavené. Ak by súd pripustil opačný výklad, bolo by žalobkyňu dovolené obísť už právoplatný skorší rozsudok, v ktorom konaní sa už raz určenia vlastníctva k tej istej nehnuteľnosti na základe tých istých skutočností neúspešne domáhala.

Žalobkyňa namietala, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané vylúčenými sudcami (§ 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p.) čo vyvodzovala z toho, že v rovnakom zložení, ak v tejto veci, rozhodoval senát 6Co aj v konaní Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co 34/2010 o vydanie veci rovnakej ako v tomto konaní, ktorého účastníkmi boli Pozemkové spoločenstvo urbárskeho majetku obce Rakúsy a Štátne lesy Tatranského národného parku.

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Podľa § 14 ods. 3 O.s.p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Rozhodnutie o vylúčení sudcu predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ktorá je uvedená ústavným zákonom č. 23/1991 Zb., čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uverejnenej pod č. 460/1992 Zb.). Každá výnimka zo základného práva alebo slobody sa musí vykladať reštriktívne, najmä tak, aby sa zachovala podstata a zmysel posudzovaného základného práva (na neustranného sudcu), ako aj podstata a zmysel základného práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 345/09). Majúc na zreteli uvedené, treba trvať na tom, že sudcu by mal byť z prejednávania a rozhodovania pridelených vecí vylúčený iba výnimočne a z vskutku závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo.

Z vyššie citovaných ustanovení § 14 O.s.p. podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že vylúčenie sudcu zákon zakladá na existencii určitého dôvodu, dôvodu vymedzeného takými konkrétne označenými a zistenými skutočnosťami, vo svetle ktorých sa javí sudcova nezaujatosť pochybnou.

Dôvod zakladajúci pochybnosť o nezaujatosti (neustrannosti) sudcu nemožno bez ďalšieho vyvodzovať v teoretickej rovine len z toho, že sudca sa zúčastní rozhodovania v dvoch súvisiacich právnych veciach (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 23. septembra 2003 sp.zn. I. ÚS 390/2003). Samotná procesná situácia spočívajúca v tom, že tomu istému sudcovi (senátu) boli ako zákonnému sudcovi pridelené na prejednanie a rozhodnutie súvisiace alebo na seba nadväzujúce veci, nemôže bez ďalšieho viesť k vzniku relevantných pochybností o nezaujatosti (neustrannosti) sudcu, pretože v postupe sudcu pri prejednávaní konkrétnych vecí sa prejavuje samotný výkon súdnictva. Preto je v § 14 ods. 3 O.s.p. ustanovené, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach. Rovnako by podľa Najvyššieho súdu nebola dôvodom na vylúčenie zákonného sudcu ani situácia, keby tento rozhodoval v konaniach tvoriacich prekážku res iudicata, teda v konaní skoršom i v konaní neskoršom, ktoré bolo z dôvodu res iudicata zastavené, a to z dôvodu, že práve tento sudca pozná detailne skutkový stav skoršieho konania. Práve on môže najlepšie posúdiť, či tu prekážka rozhodnutej veci voči neskoršiemu konaniu je alebo nie. Iná by bola situácia, keď sudca rozhodujúci o veci mal s ňou do činenia predtým (v rôznych súdnych inštanciách), resp. v skoršej fáze v inom postavení (ako napr. vyšetrovateľ alebo prokurátor), o akú nezlučiteľnosť rozhodovania členov senátu 6Co v danej veci nejde.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p. z dôvodu, že rozhodovali vylúčení sudcovia (senát), nie je daná.

Dovolateľka v dovolaní uplatňuje dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (súdom vyčíta, že konanie pred nimi trpí inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci a ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci). K týmto argumentom v dovolaní dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo však nie je tento prípad (pozri napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012, 7 Cdo 116/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, a iné). Z uvedeného vyplýva, že na dovolateľkou uplatnené dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (i keby boli prípadne opodstatnené) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešnému žalovanému nepriznal dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.